

Susan van Eyck

MIJN BEELD VAN JOU

WAT ZOU JIJ OPGEVEN
VOOR DE LIEFDE VAN JE LEVEN?

ROMAN

Susan van Eyck

MIJN BEELD
VAN JOU

De Fontein

1

Het moet nu maar eens afgelopen zijn met het waanidee dat alle mensen me raar aankijken als ik in mijn eentje op een terras ga zitten. Ik ben over de dertig, nota bene. Veel te oud om te denken dat de hele wereld op mij let. Vandaag ga ik niet ongemakkelijk naast het terras staan wachten tot Alice er is. Ik ga gewoon zitten. In mijn eentje aan een tafel. Nee, beter nog, ik neem de steigerhouten loungebank.

Ik schop mijn schoenen uit, strek mijn benen op de bruine kussens en rol mijn broekspijpen op, zo heel nonchalant, alsof ik altijd zo op een terras zit. Alsof ik nooit zelfs maar op het idee ben gekomen dat er iemand op de wereld zou kunnen zijn die dit gek vindt. Ik bestel vast een koffie, pak een verfromfaaide *Volkskrant* die al sinds vorige week zaterdag onder in mijn tas zit en begin hem door te bladeren. Op het moment dat ik bijna de slappe lach heb om de column van Sylvia Witteman en even ben vergeten waar ik ben, word ik opgeschrikt door het geluid van een camera, heel dicht in mijn buurt. Mijn intuïtie is normaal gesproken niet zo heel sterk, maar ik voel dat die lens op mij is gericht. Niet op het hele terras, voor een sfeeropname van Anne & Max, nee, echt op mij.

Een fractie van een seconde verklaar ik mezelf voor gek – als het al raar is om te veronderstellen dat iedereen zomaar naar je kijkt, is het helemaal absurd om te denken dat er iemand zomaar uit het niets een foto van je maakt – maar als ik opzijkijk zie ik dat mijn intuïtie het bij het rechte eind had. Ik kijk recht in de lens van een Canon. De eigenaar staat erbij met een blik die balanceert tussen betrap en uitdagend. Het is een blik die zegt: *het was niet de bedoeling dat je dit zou zien, maar nu je het wel ziet: soit. Jammer dan. Ik ben eraan gewend dat ik overal mee wegkom en dan met name bij vrouwen.* En dat zal allemaal best, maar niet bij mij.

‘Hé,’ ik gooi mijn *Volkskrant* met een geïrriteerde beweging opzij, ‘vind je dat normaal?’

Hij kijkt me aan en lacht met één mondhoek omhoog – een charmeoffensief waar ik natuurlijk niet in trap. ‘Die moest ik gewoon nemen.’

‘Waar slaat dat op? Je moet helemaal niks. Je gaat iemand toch niet zomaar ongevraagd op de foto zetten? Volgens mij mag dat niet eens.’

‘Volgens mij wel, we zijn toch in een openbare ruimte?’ Hij kijkt me vragend aan, alsof hij het zich zelf plotseling ook afvraagt en verwacht dat ik hem uit de brand ga helpen.

‘Er bestaat ook nog zoiets als goede manieren,’ zeg ik. ‘Die zijn bij uitstek handig als je in een openbare ruimte bent. Sommige dingen doe je gewoon niet. Punt. Of ze nou wettelijk zijn toegestaan of niet. En zomaar stiekem foto’s maken alsof je een of andere louche paparazzo bent, dat is toevallig een van die dingen.’

‘Je hebt gelijk, maar het was zo’n mooi moment. Je hele

houding, de uitdrukking op je gezicht, hoe je zat te lachen. Dat moest ik gewoon vastleggen. Het was een blamage geweest voor de fotografie als ik deze niet had genomen.' Hij kijkt me met zijn lichtbruine ogen zo stralend aan dat mijn verzet wegsmelt als een ijslolly onder de warme kraan.

'Je had het me tenminste kunnen vragen,' werp ik zwakjes tegen.

'Had gekund, maar dan had je misschien nee gezegd en sowieso had ik het moment verstoord. Mensen gedragen zich anders als ze weten dat ze gefotografeerd worden.' Hij gaat naast me op de loungebank zitten, zet zijn camera op zijn knieën en steekt zijn hand uit. 'Ik ben Boris, *by the way*.'

'Emma,' zeg ik. 'En je hebt wel een punt. Foto's worden minder leuk als iemand gaat poseren. Ik fantaseerde vroeger altijd dat ik stiekem mensen kon fotograferen met mijn ogen.'

'Zie je dat jij dit ook zou willen?'

'Maar ik heb nog nooit stiekem iemand gefotografeerd.'

'Omdat je niet wilde of omdat je niet durfde?'

'Dat laatste,' geef ik toe.

Hij buigt zich naar me toe. 'Als je kon fotograferen met je ogen, waar zou je dan een foto van willen maken?'

'Op dit moment?'

Hij knikt.

Zo onopvallend mogelijk speur ik het terras af en mijn blik blijft hangen bij twee meisjes van een jaar of twintig die samen de slappe lach hebben.

Hij volgt mijn blik en kijkt opzij. 'Die meiden?'

Ik knik.

Hij pakt zijn camera en duwt hem in mijn handen. 'Hier. Ga.'

‘Wat?’ Ik staar hem overdonderd aan. ‘Nu, bedoel je? Met jouw camera?’

‘Ja. Nu. Kom op. Pak het moment, maak die foto.’

Ik wil weigeren, zeggen dat ik niet zomaar de camera van een vreemde pak om foto’s te maken van een stel andere vreemden, maar een stemmetje in mijn hoofd roept: *Doen, gewoon doen!* Gek genoeg krijgt dat stemmetje de overhand. Langzaam loop ik een paar stappen hun richting op, ik ga iets door de knieën, stel scherp en druk af. Het geluid van de spiegel klinkt oorverdovend in mijn oren, maar ze kijken niet eens op. Ze merken niks, ze hebben het veel te druk met elkaar.

‘Cool,’ zegt hij. ‘Zie je nog iets?’

‘Die twee oude mensen daar op de brug, met dat ijsje,’ zeg ik, nog steeds wat aarzelend.

‘Oké, go. Ik wacht hier. Maak zo veel foto’s als je wilt, ik hoef nergens naartoe.’

Langzaam loop ik naar de overkant. Het voelt raar en onwennig om scherp te stellen op mensen die zich nergens van bewust zijn en zomaar af te drukken, maar dan begin ik langzaam te voelen dat Boris gelijk heeft. Je moet even de drempel over en dan durf je het. Ik fotografeer een man die de band van een kinderfiets plakt. Drie studenten op een bootje. Een peuter met een driftbui. Een moeder met vier kinderen in een met bloemen beschilderde bakfiets. Als ik terugloop naar het terras van Anne & Max maak ik er stiekem ook een van Boris.

‘Laat zien,’ zegt hij enthousiast en hij lacht als hij zichzelf ziet.

‘Wat jij kunt, kan ik ook.’

‘Absoluut. En goed ook. Ik sta er heel aardig op.’

‘Volgens mij sta jij overal aardig op,’ flap ik eruit.

‘Dank u,’ zegt hij met een geamuseerde blik. ‘En jij niet?’ Hij draait zijn camera naar me toe zodat ik het schermpje kan zien en even krimp ik in elkaar – weinig make-up, haren in een haastige knot, onderuitgezakt op die bank. Pas als ik beter kijk zie ik dat ik er helemaal niet zo vreselijk op sta. Sterker nog, op deze foto vind ik mezelf zelfs best aantrekkelijk.

‘Dit is een gelukstreffer,’ geef ik toe. ‘Normaal ben ik niet zo fotogeniek.’

Hij kijkt me onderzoekend aan. Ik word er verlegen van. ‘Mag ik het daarmee oneens zijn?’ vraagt hij.

‘Dat mag.’

‘Je foto’s zijn in elk geval cool. Je hebt talent.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te zeggen dat ook dat wel meevalt, maar ik slik het net op tijd in. Niks is zo irritant als iemand die geen compliment kan aannemen. ‘Bedankt. Ik vond het leuk om te doen. Je had gelijk, je moet het gewoon durven.’

‘Precies!’ roept Boris. ‘We kunnen meer foto’s gaan maken als je wilt. Het is druk genoeg in de stad. Of we pakken de trein naar Amsterdam, maken we een reportage in de Jordaan of in de Pijp, of van buitenlandse toeristen in de binnenstad.’

‘Dat gaat niet.’ Ik hoor tot mijn verwondering een spijtige ondertoon in mijn stem. ‘Sorry. Ik heb een afspraak.’

‘Jammer.’ Hij kijkt me aan. Hij wil iets zeggen, maar bedenkt zich weer.

‘Het was leuk je te ontmoeten,’ zeg ik.

Hij knikt en geeft me vliegensvlug twee zoenen op mijn wangen. ‘Dat vond ik ook.’ Dan draait hij zich om en loopt de Hogewoerd op.

Ik kijk hem na als hij wegloopt en ga dan weer zitten – boven op iets hard. ‘Je lensdop,’ roep ik. Ik ren een paar passen in de richting waarin hij is verdwenen, maar ik zie hem nergens meer. Hij is net zo snel en geruisloos verdwenen als hij gekomen is. Ik steek de dop in mijn zak, kijk op mijn telefoon en schrik als ik zie hoe laat het is. Ik zit al ruim drie kwartier op het terras. En Alice is niet op komen dagen.

‘Echt weer wat voor haar, hoor,’ zegt Lukas nonchalant.

Mijn vork met krieltjes en gekaramelliseerde venkel blijft hangen halverwege mijn bord en mijn mond. ‘Hoezo echt weer wat voor haar?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Het is een onvoorspelbaar type. In die zin verbaast het me niks dat ze nu weer plotse-ling van de aardbodem verdwenen is.’

‘Ze is nooit zomaar niet op komen dagen,’ roep ik verontwaardigd uit. ‘Niet zonder iets te laten weten.’

‘Je hebt haar vader toch aan de telefoon gehad? Wat zei hij er dan over?’

‘Dat ze had gezegd dat ze een tijdje naar het buitenland zou gaan en niet wist wanneer ze terugkomt, verder wist hij ook helemaal niks.’

‘Nou, dan is ze in ieder geval niet op klaarlichte dag van haar fiets getrokken en achter in een geblindeerde bus gegooid. Zo te horen is ze bij haar volle bewustzijn vertrokken.’ Hij draait zijn bord, snijdt voorzichtig een hoekje van zijn vis en bestudeert het van alle kanten. Dan kijkt hij me aan

en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Misschien is het voor werk.’

‘Alice heeft toch nooit het soort werk waarvoor ze naar het buitenland moet? Volgens mij heeft ze op dit moment helemaal geen werk, want ze heeft ontslag genomen.’

Lukas wijst met zijn vork naar me. ‘Alsjeblieft. *My point exactly*. Ze is impulsief. Het ene moment weet ze zeker dat ze nu echt de baan van haar dromen heeft gevonden, het andere moment houdt ze er weer mee op. Daar kun je dus geen peil op trekken.’

‘Ik weet hoe ze in elkaar zit. En ze heeft me nooit zomaar laten zitten. Ik denk dat er iets aan de hand is.’

‘En ik denk dat jij je veel te druk maakt. Ze zal er wel een paar dagen opuit zijn in haar eentje. Daar hebben sommige mensen wel eens behoefte aan. Misschien heeft ze een last-minute geboekt en zit ze nu in de zon cocktails te drinken en met mooie mannen te flirten. Niks aan het handje.’

‘Dan zou ze iets hebben laten horen,’ hou ik vol.

Lukas zucht. ‘Em, waar maak je je druk over? Ze is een volwassen vrouw.’

‘Je komt anders niet over alsof je haar zo volwassen vindt.’

‘Ik heb gezegd dat ze onvoorspelbaar en impulsief is, niet dat ze niet voor zichzelf kan zorgen. Dat kan ze als de beste.’ Hij snijdt nog een stukje vis af. Hij prikt het aan zijn vork, samen met een stukje venkel en een sjalot, en doopt het in de wijnsaus. ‘Hoe vind je het eten?’

‘Wel lekker,’ zeg ik afwezig.

Hij neemt een slok witte wijn. ‘De dorade is wat droog, volgens mij niet helemaal vers. Zonde.’

Ik prik lusteloos in mijn vis en aardappels. Lukas heeft zo zijn best gedaan en ik zou het graag opeten, al was het maar

om hem blij te maken, maar ik heb gewoon geen honger meer.

Hij houdt zijn hoofd scheef en kijkt me glimlachend aan. ‘Joehoe, Emma? Gaat het? Als je het niet lekker vindt, dan hoef je het niet tegen heug en meug naar binnen te werken, hoor.’

‘Het is wel lekker.’ Ik zucht. ‘Ik ben er gewoon niet helemaal bij.’

‘Gaat het nog steeds om Alice?’ Lukas pakt mijn hand en knijpt erin. ‘Lieverd, laat het toch los. Het is hartstikke vervelend dat ze niet is komen opdagen en dat je een uur van je tijd hebt verspild, maar groter dan dat moet je het ook niet maken. Ze komt vanzelf weer boven water.’

Ik knik en denk aan de lensdop die nog steeds in mijn zak zit en aan de persoon van wie die lensdop is. Verspilde tijd, nee, dat was het niet, zeker niet. Een ongebruikelijke eenmalige ontmoeting, dat wel.

‘Wat ik zeggen wilde: ik zit erover te denken om mijn leasecontract op te zeggen. Als ik volgende maand die nieuwe functie heb, dan zit ik toch vrijwel de hele week op het hoofdkantoor en hier in de stad gebruiken we amper een auto.’

Ik haal de lensdop uit mijn zak en voel met mijn vinger-toppen aan de letters op de bovenkant. Het voelt gek en vertrouwd tegelijk. Ik klem mijn hand eromheen en knijp zachtjes.

‘Dus nu zat ik te denken aan een maandtrajectkaart. Ik kan eventueel een vouwfiets overnemen van een collega, dus dan ben ik alles bij elkaar net zo snel op kantoor als nu. Met mooi weer kan ik misschien zelfs met de racefiets van hier

naar het werk, ik bedoel, als de Mont Ventoux haalbaar is, dan moet Amsterdam-Zuid ook lukken.'

De lensdop schiet uit mijn hand en stuitert op de grond. We duiken tegelijk onder de tafel. Lukas is me voor.

'Waar komt die vandaan?' vraagt hij.

'Gevonden.' Ik pak de lensdop uit zijn hand en stop hem terug in mijn zak. 'Iemand had 'm op het terras laten liggen.'

'Dan had je hem daar toch kunnen afgeven?'

'Niet aan gedacht,' mompel ik.

'Suffie.' Hij lacht.

'Weet je nog, die camera van mij?'

'Tuurlijk. Man, dat was een indrukwekkend apparaat. En onbetaalbaar, als ik het me goed herinner. Hoelang heb je toen ook alweer moeten werken om dat ding te kunnen betalen?'

'De hele zomer.' Ik zucht een beetje weemoedig als ik terugdenk aan het moment dat ik hem kocht. Het moment dat ik wegliep met die plastic tas, de opwinding toen ik thuis met twee handen die grote, zware camera uit de doos tilde en heel voorzichtig de lens erop schroefde.

'Heb je hem nog? Volgens mij staat-ie niet hier in de berging.'

'Nee, hij staat bij mijn ouders op zolder.'

'Misschien kun je het weer eens oppakken, als je klaar bent met je proefschrift. Het was toch best een leuke hobby. En je kon heel aardig fotograferen, dat vond iedereen.'

'Een leuke hobby,' mompel ik zonder hem aan te kijken. Ik begin met veel kabaal de borden en schalen op te stapelen. 'Dat was het zeker.'

Met de afwas in mijn handen loop ik naar de keuken. Ik

trek de vaatwasser open en zet de vaat erin. Een leuke hobby, eechoot het door mijn hoofd. Het was een leuke hobby. En ik kon het heel aardig. Dat vond iedereen. Correctie: bijna iedereen.

Ik pak twee schaaltjes uit de kast en schenk ze vol met bosvruchtenyoghurt.

Een leuke hobby. Lukas heeft gelijk. Dat was wat het was en ik heb me er jaren geleden bij neergelegd dat het nooit meer zou worden dan dat.

Mijn moeder is het natuurlijk roerend met Lukas eens als ik haar vertel over Alice. Ten eerste is ze het per definitie eens met alles wat Lukas vindt en roept, ten tweede geloof ik dat ze toen we op de basisschool zaten al riep dat Alice een leuke meid is, maar dat je op die vriendschap, ik citeer, ‘zeker geen kastelen kunt bouwen’. Het wil er maar niet in dat haar beeld van Alice niet klopt. Ze is wispelturig en niet zo stabiel als de meeste mensen en ik kan me voorstellen dat ze op mensen die haar niet kennen onbetrouwbaar over kan komen, maar mijn moeder kent haar heel goed, ze was altijd bij ons. Ze heeft haar zien opgroeien. Ik bedoel, vreemden kunnen denken wat ze willen, maar mijn moeder zou beter moeten weten.

‘Waarom spreek je niet wat vaker met je andere vriendinnen af?’ Mijn moeder trekt haar jas aan, gaat voor de spiegel in de hal staan en stift haar lippen glanzend rood – het vaste sluitstuk van haar ochtendritueel, al zolang ik me kan herinneren. ‘Je vriendinnen van school, dat waren toch leuke meiden?’

‘Omdat ze het druk hebben.’

Mijn moeder bergt haar lippenstift zorgvuldig op in een etuitje en stopt dat in haar tas. ‘Misschien moet je weer eens gaan hockeyen. Dat vond je toch altijd leuk?’

‘Ja. Toen ik zeven was.’

‘Je zou ook bij het amateurtoneel kunnen gaan. Of op dansles, samen met Luuk.’

‘Mam, ik ben niet op zoek naar vrienden. Ik ben niet eenzaam of zo. Het gaat om Alice.’

‘Snap ik, maar het kan nooit kwaad om nieuwe mensen te ontmoeten. Sinds je geen werkplek meer hebt op de faculteit kom je amper onder de mensen. Je zit altijd hier of thuis.’

‘Ik dacht dat jullie juist blij waren dat ik er zo vaak kan zijn.’

‘Dat zijn we ook, lieverd, maar je hebt ook mensen van je eigen leeftijd nodig. Ik weet dat je denkt dat je genoeg hebt aan Luuk en Alice, maar het kan geen kwaad om je sociale leven zo nu en dan te updaten.’ Mijn moeder kijkt op haar horloge. ‘We hebben het er nog over, ik moet nu rennen. De galerie gaat over veertig minuten open en ik moet een heleboel doen voor de vernissage eind juli. Ik zal zo blij zijn als je klaar bent met je proefschrift en we het weer samen kunnen doen.’

Ik knik alleen maar.

Mijn moeder geeft me een kus, duwt de voordeur open en kijkt nog een keer om. ‘O, en Emma, er komt tegen twee uur iemand van de thuiszorg, dan weet je dat. Ik ben zelf om halfvijf thuis. Als er iets is kun je altijd bellen. Ze hebben gevraagd of we erop willen letten dat ze genoeg drinkt, dat gaat niet zo lekker de laatste dagen. Desnoods roer je er maar weer wat Nutilis Clear doorheen, dan krijgt ze het wat makkelijker weg.’

Nuttilis Clear. Het poeder dat al je drankjes verandert in een glazige drilpudding. Als ik ooit negentig word, mag ik hopen dat ze daar in de tussentijd iets beters voor hebben gevonden.

Ik probeer het eerst zonder; als het niet gaat kan het altijd nog met. Een glas frambozensiroop, een boterham met smeerkaas, zonder korstjes en in blokjes gesneden. Alles op het dienblad. Langzaam loop ik naar de huiskamer. Ze zit in haar sta-opstoel bij de televisie, haar bloemetjeskussentje op haar schoot. Heel voorzichtig zet ik het dienblad erop en vouw de pootjes uit.

‘Eet smakelijk, oma.’

‘Dank je, kind.’

Haar hand trilt als ze een stukje pakt en in haar mond stopt en ze slikt het moeizaam door, maar het gaat gelukkig goed. Bij het tweede stukje blijft ze een tijdje aarzelen.

‘Gaat het, oma? Moet ik je helpen?’

‘Het gaat wel, kind, alleen die mensen...’ Ze gebaart met haar hoofd naar de televisie. *Goedemorgen Nederland* staat op.

‘Wat is er met die mensen?’

‘Ze zitten zo op mijn bord te kijken als ik eet. Ik word er akelig van.’

Ik pak de afstandsbediening en zet de televisie uit. ‘Zo beter?’

Mijn oma knikt. ‘Je moeder zet dat ding altijd aan. Ze vindt dat het anders veel te stil is, maar ik vind het veel te druk, al die mensen in de kamer.’

‘Dan moet je dat tegen haar zeggen.’

‘Ik heb haar al gezegd dat ze me soms lastigvallen, maar Reina gelooft me niet.’

‘Maar wat doen ze dan precies, oma?’ vraag ik ernstig.

‘Die mevrouw van die televisiequiz bijvoorbeeld. Ze vraagt me aan het eind steeds of ik ook een keer mee wil doen en zegt dan dat ik een nummer moet bellen. Ik zeg iedere keer dat ik niet wil, maar ze blijft het steeds maar vragen. Zo opdringerig, Emma, snap jij dat nou?’

‘Ik zal tegen mama zeggen dat ze die televisie uit moet laten.’ Ik beweeg subtiel een stukje brood in de richting van haar hand. Als alle stukjes brood op zijn geef ik haar de beker limonade. Mijn moeder heeft gelijk, het drinken gaat niet goed. Toch maar de Nutilis Clear erdoor. Een klein schepje, niet te veel. Dat gaat beter. De halve beker gaat erin, met kleine hapjes.

Na het eten pak ik mijn tas en ga op de bank zitten. Mijn laptop zet ik opengeklapt op de salontafel.

‘Hoe is het met je verkering?’ vraagt mijn oma vanuit haar stoel.

‘Goed hoor.’

‘Hoe heet hij ook alweer?’

‘Lukas.’

‘Je moet hem een keer aan me komen voorstellen.’

‘Dat zal ik doen, oma.’ Ik haal mijn boeken uit de tas en leg ze op een stapel naast mijn laptop.

Mijn oma kijkt er peinzend naar. ‘Heb je je huiswerk meegenomen?’

Ik knik.

‘Gut, kind, wat belachelijk veel, wat beulen ze die kinderen tegenwoordig af op die scholen.’ Ze draait haar hoofd een stukje om een omslag te kunnen zien. ‘Waar gaat het over?’

‘Over het werk van Dorothea Lange.’

‘Wie zeg je?’

‘Lange. Dorothea Lange. Een fotografe uit de vorige eeuw.’
Mijn oma schudt haar hoofd. ‘Die ken ik niet.’

Ik start mijn laptop op, sla het bovenste boek open en begin langzaam te typen, maar tegen de middag ben ik precies vier regels verder. Mijn oma is inmiddels in slaap gevallen. Met de afstandsbediening zet ik de stoel in de ligstand en ik leg een dekentje over haar heen. Terug achter de laptop. Er komt weinig uit mijn handen. Ik ga maar even iets anders doen.

Na twee boterhammen en twee koppen koffie start ik Firefox op en dan opeens typen mijn vingers: *Boris fotograaf Leiden*. Ik klik op de bovenste link en krijg haast een hartverzakking als blijkt dat het hem is. Ik staar net iets te lang naar de foto bij zijn biografie en blader dan door de foto’s in zijn portfolio en merk dat ik teleurgesteld ben dat de foto die hij van mij heeft gemaakt er niet tussen staat – alsof hij die even tussen gisteren en vandaag op zijn site gezet zou hebben.

Ik druk als laatste op *Contactgegevens* en staar naar het adres. De Hogewoerd. Daar zaten we gisteren om de hoek.

Daarom was hij opeens verdwenen.

Ik voel aan de lensdop, die nog steeds in mijn zak zit, en kijk nog eens naar het adres.

Nee. Nee. Ik ga het niet doen. Ik ga niet langs voor een lensdop. Je kunt die dingen voor een paar euro op internet bestellen, en dan kom ik ermee aanzetten alsof het een of andere zeldzame verloren schat is. Hij ziet me aankomen.

Je hebt ook mensen van je eigen leeftijd nodig.

Nee. Ik ga dit niet doen.

Het kan geen kwaad om je sociale leven zo nu en dan te updaten.

Alsof hij op mij zit te wachten.

We kunnen meer foto's gaan maken als je wilt.

Of we pakken de trein naar Amsterdam.

Net iets te hard klap ik mijn laptop dicht, ik sta op en zet in het keukentje de zoveelste kop koffie – zwart en veel te sterk, dat heb ik nu nodig.

Als ik terugkom is oma weer wakker. Ze kijkt wat ver dwaasd voor zich uit. 'Is het ochtend?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, het is middag. En het is prachtig weer. Zullen we een rondje gaan wandelen met de rolstoel?'

'Ach kind, dat vind ik heerlijk.'

Lees verder in *Mijn beeld van jou*

Eerste druk januari 2018

Copyright © 2018 Susan van Eyck

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Illustraties omslag: voorgrond © Getty Images/Hero Images;

achtergrond © Trevillion Images/Illina Simeonova

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4378 6

ISBN e-book 978 90 261 4379 3

NUR 301

Het feitjesboek waar Emma in hoofdstuk 9 uit leest is *1,339 Quite Interesting Facts to Make Your Jaw Drop* van John Lloyd, John Mitchinson en James Harkin (W.W. Norton, 2014), in het Nederlands uitgegeven als *Op dit moment zijn er wereldwijd 45 miljoen mensen dronken en 1338 andere nutteloze feiten* (Boekerij, 2015)

www.uitgeverijdefontein.nl

Dit is een roman. Alle personages en gebeurtenissen zijn fictief.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur,
of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.